

ΚΑΠΟΤΕ ΗΤΑΝ ΑΓΑΠΗ...

της Βογδάκη Χριστίνας

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα μπήκε το φθινόπωρο. Τα φύλλα άρχισαν να αφήνουν τη ζεστασιά των δέντρων, ο άνεμος άρχισε να παίζει με τα μαλλιά των ανθρώπων και να χορεύει με τους ρυθμούς των βημάτων τους. Εγώ κάθομαι στο παραθύρι του δωματίου μου και χαζεύω έξω τους περαστικούς, τα χαμόγελα τους, τα παιδιά που παίζουν τις παιδικές χαρές και σκέφτομαι όλα όσα άφησε πίσω του το καλοκαίρι! Τις στιγμές που έζησα, οι οποίες τώρα έγιναν αναμνήσεις, αφού έφυγαν και πήραν μαζί τους ανθρώπους, όνειρα και αισθήματα. Τώρα δεν θα ξαναβρώ ούτε τους ανθρώπους αλλά ούτε και τις στιγμές.

Εκτός από αυτά μαζί με το καλοκαίρι έσβησε και ένας έρωτας που άλλαξε πολύ τη ζωή μου και τα όνειρα μου. Ζάλισε το μυαλό μου με τρικυμίες και έκανε την καρδιά μου να χορέψει σε πρωτόγνωρους ρυθμούς. Αυτοί οι χτύποι, οι παλμοί, η ζωντάνια της καρδιάς μου, αυτοί θα μου λείψουν περισσότερο απ' όλα. Αλλά πάντα μέσα στην καρδιά μου θα υπάρχει αυτό το προσωπάκι, αυτή η γλυκιά οπτασία που έχει ενωθεί μαζί με χιλιάδες ακόμα μαγικά, αγγελικά χαρακτηριστικά που έχουν παγιδευτεί μέσα στο σώμα ενός άνδρα. Ενός άνδρα που μου έμαθε πολλά, που γέμισε μέσα σε τρεις καλοκαιρινούς μήνες τη ζωή μου χρώμα, μου έδωσε αστείες και ταυτόχρονα ρομαντικές στιγμές και χάιδεψε με το μαγικό μανδύα του την ψυχή μου. Κατάλαβα πως είναι να ονειρεύεσαι πραγματικά, να πιστεύεις στα όνειρα σου, να ελπίζεις πως κάποια στιγμή όλα αυτά θα γίνουν πραγματικότητα και να χαίρεσαι την κάθε σου στιγμή. Αλλά στην περίπτωση μου, τα όνειρα μου δεν πραγματοποιήθηκαν και οι στιγμές μου δεν άλλαξαν. Στην πραγματικότητα άλλαξαν, αλλά όχι όπως το περίμενα! Μετά από αυτό το καλοκαίρι, μετά από αυτή την αγάπη πάγωσαν τα αισθήματα μου και πλέον πολύ δύσκολα εμπιστεύομαι τους ανθρώπους. Από την μια στιγμή στην άλλη κατέβηκα από τα ψηλά στα χαμηλά. Η διάθεση μου μειώθηκε, η καρδιά μου χωρίστηκε σε χιλιάδες κομματάκια και ο μεγάλος μου έρωτας έμεινε μισός. Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να ξαναερωτευτώ τόσο δυνατά με τόση ένταση και πάθος! Δεν ξέρω αν όλες αυτές οι στιγμές που έζησα με αυτόν τον άνθρωπο και όλα τα όνειρα που έκανα μαζί του θα μπορέσουν να αντικατασταθούν από κάποια άλλη αντρική αγκαλιά. Πιστεύω πως είναι αδύνατο!

Όλα ξεκίνησαν εκείνο το καλοκαιρινό βραδάκι, σε εκείνο το σχολικό παγκάκι που είχε το χρώμα των ματιών του! Ήταν σαν να συνωμοτούσε και αυτό, όπως όλα εκείνο το βράδυ, για να τον ερωτευτώ! Μου είχε μιλήσει πρώτος και εγώ θυμάμαι πως είχα κοκκινίσει ολόκληρη σαν ένα μπουμπούκι κόκκινο τριαντάφυλλο, καθώς δεν τον ήξερα και τον έβλεπα για πρώτη φορά εκείνο το βραδάκι. Αχ! Αυτές οι ντροπές μου! Μερικές φορές με κάνουν να φαίνομαι χαριτωμένη, αλλά κάποιες άλλες με κάνουν να μοιάζω με ένα αθώο και γεμάτο ανασφάλειες παιδί. Αναλόγως τα μάτια που με κοιτάνε! Δεν ξέρω αυτός τι πίστεψε για μένα εκείνο το βράδυ, αλλά η ουσία είναι στο τι πιστέψαμε και οι δύο στην συνέχεια! Αυτό το κρυφό πάθος μου για αυτόν

που δεν τολμούσα να το πω ούτε στον ίδιο αλλά ούτε και να το μοιραστώ με κανέναν άλλον. Το έκρυβα μέσα μου, αν και πλέον δεν καταλαβαίνω το «γιατί». Αυτός, όμως, δεν φοβήθηκε να μου το πει. Μετά από λίγες εβδομάδες μου αποκάλυψε αυτό που εγώ από καιρό υποπτευόμουν ότι αισθάνεται. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα τι να πω και πάνω από όλα τι να αισθανθώ! Να νιώσω χαρά, γιατί με αγαπάει και αυτός τόσο δυνατά όσο εγώ ή πόνο, γιατί γνώριζα ότι δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτά τα συναισθήματα ελεύθερα να αποδώσουν τους καρπούς τους. Στην αρχή φοβήθηκα, γιατί δεν ήθελα να νιώσει τα δικά μου συναισθήματα, όπως ένιωθα εγώ τα δικά του. Φοβήθηκα πως άμα του έλεγα τι αισθάνομαι, θα προχωρούσαμε σε μια αδιέξοδη σχέση και δεν ήθελα να γίνει κάτι τέτοιο.

Ήξερα ότι οι δρόμοι μας είναι παράλληλοι! Δεν ήταν σωστό! Υπάρχει μεγάλος ρατσισμός στον κόσμο, ήταν και η ηλικία του που μας χώριζε. Γιατί όμως πάντα πρέπει να σκέφτομαι τα λόγια του κόσμου; Σε ποιον από εκεί έξω έχω να δώσω λογαριασμό για τις επιλογές μου, για τη ζωή μου; Σε κανέναν! Κανένας δεν είναι άξιος να μιλήσει για μένα, για κανέναν! Κανένας δεν κοιτάει καταπρόσωπο τα δικά του λάθη, τις δικές του αδυναμίες, αλλά το μόνο που είναι ικανοί να κάνουν είναι να κρίνουν τις ζωές των άλλων σύμφωνα με τις δικές τους αντιλήψεις και τα δικά τους «πρέπει». Όμως, η γνώμη των άλλων δεν έχει σημασία, απλά ακυρώνεται! Η ευτυχία του κάθε ανθρώπου έχει μεγαλύτερη αξία. Εγώ ξέρω πως οι άνθρωποι που σ' αγαπάνε πραγματικά μένουν δίπλα σου, δεν σε κρίνουν, δεν σε κατηγορούν, δεν απομακρύνονται από σένα μόνο και μόνο για μια επιλογή που πιστεύεις πως θα σου φέρει την ευτυχία. Μπορεί να είναι διαφορετική από σένα, να σκέφτονται και να ενεργούν με διαφορετικά κριτήρια από σένα, όμως άμα σ' αγαπάνε πρέπει να αποδεχθούν τις επιλογές σου και να σε ενθαρρύνουν για αυτές. Αλλά πλέον όλοι φοβούνται μην τους «βάλει στο στόμα του» ο κόσμος και λερωθεί η τιμή τους. Εγώ ξέρω πως η τιμή κάποιου λερώνεται όταν κάνει κάποια ληστεία, κάποιο φόνο, κάποιο έγκλημα και όχι όταν ερωτεύεται! Αλλά δεν ξέρω τι να πω, αν ο έρωτας θεωρείται έγκλημα, τότε ΝΑΙ! Έχω διαπράξει και εγώ έγκλημα και χαίρομαι για αυτό. Σημασία, τουλάχιστον για μένα, δεν έχει η καταγωγή, η ηλικία, η θρησκεία. Σημασία έχει το να μπορείς να ευτυχίσεις με αυτόν που αποφάσισες να περάσεις ένα χρονικό διάστημα της ζωής σου.

Τέλος πάντων, στη συνέχεια νόμιζα πως θα καταστραφεί αυτή η καλή φιλική σχέση που είχαμε, επειδή η απάντηση μου δεν ήταν αυτή που ήθελα, αλλά αυτή που έπρεπε. Αλλά όχι, αντιθέτως, ούτε μου θύμωσε ούτε καν μου είπε κάτι για να με μειώσει, να με κάνει να αισθανθώ λίγη και μικρή, όπως κάνουν οι περισσότεροι. Αυτός συνέχισε να μου μιλάει, να μου φέρεται σαν να μην έχει συμβεί τίποτα, λες και δε μου είχε πει ποτέ κάτι. Μπορώ να πω πως με πείραξε λίγο, αλλά δεν μπορούσα να πω κάτι, γιατί ήταν δική μου επιλογή και αυτός απλά την σεβάστηκε. Αλλά και πώς να ξέρει ότι η άρνηση μου οφειλόταν στις πιέσεις του μυαλού μου! Κατάλαβα πως είναι διαφορετικός από τους άλλους! Συνέχισε να με κάνει να γελάω, να με πειράζει και να με κάνει να νιώθω σαν μικρό παιδί που παίζει στην παιδική χαρά γεμάτο ενθουσιασμό. Είχα την τύχη να ακούω καθημερινά επί ώρες την φωνή του που αντηχούσε υπέροχα μέσα στα αυτιά μου. Καθημερινά μιλούσαμε στο τηλέφωνο από

το βράδυ μέχρι το ξημέρωμα, μέχρι οι πρώτες ακτίνες του ήλιου να αγγίξουν τα πρόσωπα μας.

Κάθε φορά που ερχόταν και τον έβλεπα από μακριά ένιωθα την καρδιά μου να φτερουγίζει και να ζωντανεύουν πεταλούδες στην κοιλιά μου και να μου προκαλούν επώδυνους πόνους. Ένιωθα μια τεράστια ευχαρίστηση κάθε φορά που καθόμασταν μαζί, που με πείραζε λέγοντάς μου αυτά τα ωραία του αστεία. Επίσης, αυτή η αμηχανία και αυτός ο φόβος που είχα κάθε φορά που κοιταζόμασταν στα μάτια, έστω και κατά λάθος. Νόμιζα πως εκείνη την ώρα καταλάβαινε από τον τρόπο που τον κοιτούσαν τα μάτια μου τι αισθάνομαι και φοβούμουν μήπως καταλάβει τι νιώθω, δεν ήθελα να καταλάβει κάτι. Δεν έπρεπε! Άμα το καταλάβαινε θα έπρεπε να αρχίσω να ψάχνω δικαιολογίες, ενώ εκείνη την ώρα το μόνο που ήθελα να ψάξω ήταν τρόποι να κουρνιασώ στην αγκαλιά του. Τις περισσότερες φορές που τύχαινε να κοιταχθούμε στα μάτια ή κατέβαζα το κεφάλι μου ή γύριζα απότομα προς άλλη κατεύθυνση. Αλλά κάποιες άλλες στιγμές δεν μπορούσα να αντισταθώ, βυθιζόμουν στο καφέ χρώμα των ματιών του. Ήταν σαν κάποιος μαγνήτης εκείνη την ώρα να μου ρουφούσε το μυαλό και τα ξεχνούσα όλα, μόνο αυτός, τα μάτια του και η στιγμή είχαν σημασία, όλα τα άλλα χανότανε! Το κακό ήταν πως πάντα έπρεπε να ξυπνήσω γρήγορα από το όνειρο που είχα ξεκινήσει να χτίζω μέσα στα μάτια του. Πόσο αμήχανα ένιωθα όταν το συνειδητοποιούσα; Γιατί έπρεπε όλα να ήταν τόσο δύσκολα;

Γυρνούσα στο σπίτι μετά την καθημερινή μου βόλτα και διάφορες σκέψεις τριγύριζαν στο μυαλό μου. Πολλές φωνές μου τρυπούσαν τα αυτιά και εγώ προσπαθούσα να μην τις ακούω. Άλλες μου έλεγαν «ζήσε το όνειρο» και άλλες «σταμάτα πια αυτό το παιχνίδι από το οποίο θα βγεις χαμένη». Ποια από τις δύο επιλογές να διάλεγα; Δεν ήξερα! Ήμουν αθώα τότε! Τελικά, έπρεπε να τον χάσω για να καταλάβω πως η σωστή επιλογή ήταν η πρώτη. Έπρεπε να ζήσω το όνειρο! Να χαρώ, να ευτυχίσω. Αλλά πάντα με κρατούσαν πίσω οι κουβέντες του κόσμου. Οι κενές, οι άσχημες, οι χωρίς ουσία λέξεις τους. Ήμουν τόσο δειλή που κατάφερα με τις πράξεις μου να τον χάσω και έτσι σιγά - σιγά ν' αρχίσω να χάνομαι και εγώ η ίδια. Να χάνομαι σε έναν κόσμο που δεν έχει πια αξία, είναι άδειος, χωρίς ενδιαφέρον. Χωρίς αυτόν τίποτα δεν έχει ουσία. Όλα είναι μαύρα, μουντά...!

Πλέον το μόνο που έχει μείνει από αυτόν είναι ένα φιλί, ένα φιλί γεμάτο αίσθημα και πάθος. Ακόμα θυμάμαι εκείνη τη στιγμή, εκείνη τη σκηνή με κάθε λεπτομέρεια. Θυμάμαι ακόμα τον τρόπο που τα μάτια του με κοιτούσαν, την ανασφάλεια μου, τα χείλη του που ακούμπησαν τα δικά μου. Ακόμα και τον χτύπο της καρδιά του θυμάμαι. Την ώρα εκείνη που ακούμπησε το στήθος μου στο δικό του και ένιωσα τον χτύπο της. Ακόμα κάθε μέρα αισθάνομαι αυτόν τον χτύπο, νομίζω πως υπάρχει μέσα στο κορμί μου και βοηθάει την καρδιά μου να λειτουργεί σωστά. Έχει στοιχειώσει το μυαλό μου και το σώμα μου!

Αλλά μέσα από όλες αυτές τις σκέψεις, όλες αυτές τις αναμνήσεις μόνο μια ερώτηση αναδύεται: «Γιατί άφησες εμένα και τις στιγμές μας;». Αυτή την ερώτηση, πόσο θα ήθελα να είχα το θάρρος να πάω να τον βρω και του την κάνω. Αλλά τι θα με απαντούσε; Θα ένιωθε ακόμα όπως τότε; Θα μου φερόταν καλά; Θα με θυμόταν ή θα ήμουν ακόμα μια τυχαία ιστορία στον δρόμο του; Τι να πρωτοσκεφτώ; Όλα έχουν

ανακατευτεί μέσα στο μυαλό μου και δεν μπορώ να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου! Κάποιες φορές σκέφτομαι να σταματήσω να τον αγαπάω, να τον σκέφτομαι, να τον χρειάζομαι. Αλλά αυτές είναι μόνο σκέψεις του μυαλού, αν δεν συμφωνήσει η καρδιά δεν αλλάζει τίποτα! Και δυστυχώς στην δική μου περίπτωση η καρδιά λέει τα αντίθετα του μυαλού μου. Έχω χαθεί μέσα στα ίδια μου τα συναισθήματα και δεν μπορώ να βρω την έξοδο. Αυτό είναι που με απογοητεύει περισσότερο. Και αν αργήσω να την βρω; Τότε; Τότε τι θα κάνω; θα συνεχίσω να απελπίζομαι για κάτι που πλέον είναι χαμένο; Που δεν θα αλλάξει ποτέ; Όχι, δεν έχω άλλες αντοχές, δεν έχω κάτι άλλο να δώσω. Πρέπει να το καταλάβω κάποια στιγμή και να τα παρατήσω. Ύστερα να συνεχίσω την ζωή μου. Δεν πρέπει να μείνω άλλο σε ό,τι με κρατάει πίσω και με πληγώνει! Θέλω να ξεφύγω από αυτό και να ζήσω ένα άλλο παραμύθι που δεν θα με πληγώσει. Ακόμα και αν ο πρίγκιπας του παραμυθιού δεν είναι αυτός. Αλλά είμαι σίγουρη πως κάποια στιγμή θα γυρίσει. Θα γυρίσει, όταν εγώ θα τον έχω ξεχάσει. Θα γυρίσει και θα ξανακαταστρέψει τα πάντα στο πέρασμα του. Και εγώ θα ξαναβυθιστώ στην θλίψη μου. Μακάρι, όμως, να γύριζε και να ζούσαμε μαζί το δικό μας παραμύθι, σε ένα κόσμο χωρίς φόβους και ανασφάλειες, με κυρίαρχή την αγάπη και τα συναισθήματα μας.

Τέλος πάντων, αγαπητό μου ημερολόγιο! Σ' ευχαριστώ που με άκουσες, που με ένιωσες! Ήσουν το μόνο που μπορούσα να ανοίξω την καρδιά μου και να με καταλάβει, χωρίς να με κατακρίνει όπως «οι άλλοι» τριγύρω μου. Ελπίζω να μπορέσω να ξεδιαλύνω τις σκέψεις και τα συναισθήματα μου και την επόμενη φορά να σου γράψω με περισσότερη αισιοδοξία.

Φιλάκια,
Χριστίνα!